

ДОНАЛД БИСЕТ БОДЛИВИЯТ ПЛЕТ

Превод от английски: Корнелия Лозанова, 1992

chitanka.info

Някога имаше един плет. Той си стоеше някак самотно, защото всички плетове наоколо вече бяха изсечени.

„Колко хубаво ще бъде, ако някоя животинка намери подслон между бодлите и клоните ми“ — мислеше си плетът.

Всъщност, по клончетата на плета, живееше ято врабци.

„Врабците не се броят — разсъждаваше плетът. — С тях не можеш да си говориш. По цял ден си чуруликат помежду си. Пък и много се карат.“

В този момент край него мина един слон.

„Ама че работа! — каза си плетът. — Представям си какво ще е, ако слонът се засели при мен.“

— Здравей, драги ми плет! — поздрави слонът.

— Здравсти, Слоне! — отвърна плетът. — Както те гледам, не можеш да живееш сред бодлите ми. Много си едър.

— Хич не ми е и хрумвало да живея при теб — каза слонът. — Мислех просто да те изям.

— Мен, да ме изядеш? — удиви се плетът. — Заклевам се в тръните и корените си, че по-голяма глупост не съм чувал.

— Е, да, но аз съм гладен! — опита пак слонът.

— Я чакай, ти харесваш ли мармалад?

— Не! — отвърна слонът.

— Аз пък на вкус съм като мармалад — каза плетът.

— Така ли? На мармалад? Хи-хи-хи! — разсмя се слонът! — Щом е тъй, довиждане.

„Виж ти какво беше намислил!“ — каза си плетът.

После забеляза, че към него приближават няколко ловци на коне.

— Преследваме един лисугер — обърна се към плета водачът. — Да си го виждал да минава оттук?

— Лисугер не съм виждал — отговори плетът. — Но преди малко мина един слон.

— Брей, брей! — затюхка се водачът. После изсвири с рог и заедно с ловците препусна напред. Щом отминаха, плетът каза:

— Лиско, вече можеш да се покажеш. Знам, че си тук. Опасността отмина.

— Истина ли е, че оттук е минал слон? — заинтересува се лисугерът.

— Да — отвърна плетът, — само че не харесваше мармалад. Лиско, искаш ли да заживееш при мен, сред клоните и бодлите ми? — Помисли си, че двамата ще са добра компания. — Кажу, ще останеш ли при мен?

— Женен съм, с три дечица — отвърна лисугерът. — Леговището ми е комфортно. Имам четири стаи и течаща вода. Наблизо. Мисля, че жена ми няма да е съгласна да живее сред бодли, листа и клони. Не обича трънаците. Сбогом!

— Жалко! — въздъхна плетът. — Колко жалко!

В този момент забеляза едно малко бодливо животинче.

— Здравсти! — рече бодливкото. — Тръгнал съм да си търся дом. Всички животни си имат къщички, от хубави по-хубави. Язовецът живее под корените на дървото. Лисугерът си има многоетапно леговище. Бухалът се е настанил в хралупата на дъба, а Зайко си изкопа дупка. И Охлювът си има къщичка на гърба. Само аз си нямам. Аз съм просто един нещастен бодливко.

— Моля? — извика плетът. — Моля те повтори!

— Нямам си дом.

— Не това, онова дете каза след „нещастен“.

— Нещастен бодливко — повтори таралежко.

— Виж ти, късмет! — развълнува се плетът. — Бодливко! Късмет, късмет! Бодливко, бодливко!

Това е края на приказката: накратко — те заживяха дружно и щастливо.

— Тук ми е хубаво! — обичаше да казва таралежът.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.